

100, 250, 350, 450, od 190 naprej 220, 300, 400, 500,

moške kamgarn obleke za birmance pomladni damski plašči

izročili v ljubljanski preiskovalni zapor Franca Zaletelja iz Stožice. Pri hišni preiskavi so našli 66 bankovcev po 100 Din, 1 jurja in za 2000 Din drobiža. Preiskava bo že dognala pravega krivca.

Zločin, kakoršnega ne pomni Ljubljana. Na ženskem oddelku ljubljanske bolnice leži 23letna Marija Pančur, žena 46letnega brezposelnega trgovskega sodelavca Stanislava Pančurja z Viča. Dne 1. aprila sta obiskala bolnico njen mož in ljubček Viljem Kramer, 25letni puškarski pomočnik iz Ljubljane. Amalija Korošec, ki leži s Pančurjevo v isti sobi, se je zgražala radi obiska puškarja, kar je slednjega ujezilo. Potegnil je samokres in je oddal šest strel. Prvi strel, oddan na Koroščevo, ni zadel, ampak ji je šla krogla skozi lase, se odbila ob zidu in prestrelila brisačo. Od naslednjih strel so zadeli trije Pančurja, dva sta se odbila od tal. Zločinec je po krvavem dejanju v obči zmedeni ter zbeganosti pobegnil, a se je pozneje sam javil policiji.

Izpred sodišča.

Redek slučaj ropa. Dne 31. marca se je vršila v Mariboru obravnava radi razbojništva. Letos 13. februarja se je pripeljal v Lokavce pri Ljutomeru cigan Bogdan Franc, ki je znan kot izdelovatelj korit. Hotel je kupiti seno za konje in je srečal Alojzija Makovca iz Gleisdorfa v Avstriji, ki mu je iztrgal listino z 1 jurjem. Ko so roparja prijeli, je imel pri sebi samo še 18 Din. Makovec je bil obsojen na 2 leti in 3 mesece robije.

Obsojen ubijalec lastne sestre. V Mariboru je bil zadnje dni obsojen Rok Kolar iz Mostečnega pri Makolah. Dne 4. januarja je ubil s sekuro sestro Terezijo, poročeno Kajnc. Obsodili so ga na 7 let robije in na 100 Din mesečne rente, katero bo moral plačevati svaku.

denarja prinese. Celó iz stiske in nesreče sosedov si delaš profit.«

»Ako imaš Blazinove v mislih, tedaj ti moram reči, da tvojega usmiljenja niso vredni. Prav oni so si izmislili tisto pustno hudobijo.«

»Ni mi za Blazinove in zanje ne govorim. Za tebe je grdo, ko hočeš ljudem v stiski vzeti domačijo.«

»Saj to ni res! Saj to je laž!«

»Vsi ljudje pravijo tako.«

»Marta, ali verjameš zlobnim jezikom, meni pa ne?«

»Tebi ne morem ničesar več verjeti; prevečkrat si me izdal.«

»Nikoli te nisem! Le nesreča mi je vedno za petami. Ne morem si pomagati.«

»Pomagati bi že mogel, če bi hotel. Ampak nočeš. Nikoli ti ni bila resnica, če si kaj rekel.«

»Marta, rečem ti, da mi je bila vedno resnica, kadarkoli sem kaj obljubil. Tega mi ne smeš očitati.«

»Žal, moram. Pokaži se v dejanju in ne samo v lepih besedah!«

»Kaj naj storim?«

»Umakni tožbo proti Blazinovim! Pusti jim denar!«

Ko strela ga je ošinilo. Prebledel je in obraz se mu je od muke spačil.

Slovenska Krajina.

Kanonikova mama umrla. Ta glas se je razširil prejšnji terek po obširni soboški fari in v resnici po celem Prekmurju. Mati g. kanonika Slepca v Soboti je dočakala starost 86 let. Poznana je bila v celi fari stmo kot mama. In šlo je od ust od ust: mama so umrli, in vsak je vedel, kdo da je umrl. Kap jo je zadela in prišla je zraven še pljučnica in staro, slabo ženo je pobralo. Pogreb je bil res veličasten. Na zadnji poti so jo spremljali zastopniki vseh uradov, na čelu s srečkim načelnikom. Na pogreb je prišlo 18 duhovnikov, prišli pa bi gotovo iz celega Prekmurja, če bi jih bil kdo obvestil. Naj počiva v miru, g. kanoniku naše iskreno sožalje!

Sobota. Neko napako doživljamo v Soboti iz dneva v dan. Naši kolesarji se rec lahko smejejo, ker izgleda, da za nje ni več nobenih po-

PRI MOTNJAH V PREBAVI, NAPIHNJENOSTI, VZPEHANJU IN ZGAGI, povzročeni po trdi stolici, je najbolje vzeti zvečer pol čaše naravnih

FRANZ-JOSEFOVE

grenčice in zjutraj na tešče želodec isto količino. Prava

FRANZ-JOSEFOVA

voda se je vedno izkazala za popolnoma zanesljivo sredstvo za iztrebljanje črevesja.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

licijskih predpisov na naših cestah. Vozijo po trotoarjih, ponoči so brez luči itd. Celó po parku kolesarji. Skrajni čas je, da stopijo v veljavo policijski predpisi, sicer so nesreče neizogibne. — Naša prestolnica se vedno bolj lepšuje. Velika dela v Kolodvorski ulici in na Aleksandrovi cesti to pričajo dovolj. Zelo pametno je bilo, da so se podrla stara drevesa ob cesti in nasadila nova. Tudi hodnik od Turkov gostilne do Kolodvorske ulice je bil nujno potreben popravljen. Ko bo izvršena v tem

delu še kanalizacija, bo ta del mesta res lep. — Dne 22. marca se je vršil občni zbor Rdečega križa za soboški srez. Za predsednika je bil izvoljen srečni načelnik g. Gašpar Lipovšek, za podpredsednika župan soboške občine g. F. Hartner, za tajnika učitelj g. Gustav Čížek. Izvolil se je še upravni odbor in nadzorni odbor.

Turnišče. Sirotišnica, ki jo vodijo pri nas č. šolske sestre, pridobiva vedno bolj na ugledu. Saj se je marsikateri otrok, ki je bil siromak, rešil negotove bodočnosti in bo ob dobri vzgoji vzrastel v dobrega in krščanskega človeka. 22. marca pa je doživela naša sirotišnica še posebno lep praznik. Posvetila se je presv. Srcu Jezusovemu in tako pokazala vzgled pobožnosti našim vasem. Daj Bog, da bi ta socialna ustanova imela čim več dobrotnikov!

Pižmarke v Slov. krajini. Razni čanopisi so poročali zadnje čase o pojavu nevarne pižmarke. Pri nas v Slovenski krajini jih do sedaj ni bilo. Sedaj se je pa pojavila pri Sv. Juriju v gornjem delu Slovenske krajine. Eno je ustrelil ob rečici Lendavi trgovec g. Kornhauser. Ustreljena pižmarica je bila dolga nad 32 cm, tehtala pa je 2.10 kg.

Gornja Lendava. Dela se na vse strani. Gospodarsko-nadaljevalna šr. r. je zaključila tečaj z lepo uspešno igro »Domen«. Sedaj se pripravljajo otroci gornjelendavske šole na vprizoritev otroške igre. G. banovinski zdravnik dr. Lukman nam je kazal na filmu vzroke in posledice jetike. Najbolj nas je pa razveselilo poročilo pripravljalnega odbora za prosvetno društvo, da so pravila potrjena in da je sklican ustanovni občni zbor tega društva za 13. april ob 16. uri v društveni sobi. Za belo nedeljo se že pripravljajo Prosvetno društvo na slavnostno akademijo na prostem pred cerkvijo s petjem, govorom, deklamacijami in igro.

Kuzma. Na Marijin praznik 25. marca smo imeli v naši cerkvi lepo slovesnost. 90 otrok je bilo sprejetih v Marijin vrtec. Po sprejemu so priredili otroci v šoli malo akademijo s petjem, pesmicami in kratko igrico. Kako vesel

»Zakaj... zakaj se tako brigaš za Blazinove?« je jecljal.

»Ne za Blazinove,« je odvrnila. »Zaradi teh mi ni mar; ampak zaradi tebe hočem tako. S silo te hočem odtrgati od tvoje strasti; videti hočem, ali je toliko ljubezni v tebi, da mi izpolniš eno edino prošnjo.«

»Moj Bog!« je zastokal in skrčil roki, da so prsti zapokali.

»Odloči se!« je silila. »Pokaži, da tudi meni na ljubo rad kaj žrtvuješ.«

»Rad, rad, ko bi le mogel, ko bi le mogel!« je dejal z muko; ustnice so mu drhtele, sapa mu je šla težko. »Ne morem, ne morem.«

»Zakaj ne?«

»Dolžan sem. Plačati moram les, ki mi ga je zasulo.«

»Saj imaš denarja dovolj.«

»Niti pare.«

»Pojdi v hranilnico pa ga dvigni!«

»Ko bi ti vedela, ne bi govorila tako!«

»Jaz bi te bila že davno uslišala.«

»Ne morem, ne morem.«

»Ker nočeš. Saj sem si koj mislila, da bo zaman. Skopuh se ne spreobrne.«

»Marta, zahtevaj kaj drugega, le tega ne! Za božjo voljo te prosim.«

zera, iz katerega izvira Modri Nil, ki daje življenje angleškemu Egiptu. Na jugu potiska nazaj Abesince general Graziani s tanki in z bombnimi letali, ki so v zadnjem času uničili vse količkej večje nasebine in med temi drugo največje abesinsko mesto Harrar s 50 tisoč prebivalci. Drugi dan po bombardiranju Harrarja so štiri italijanska letala napadla Buleleh vzdolžno od Daga-bura, kjer je poveljnik abesinske vojske na južni fronti, bivši turški general Vehib paša, pred nekaj meseci ustanovil svoj glavni štab. Da zabriše sledove Italijanov, se je Vehib paša skrtil med ruševine Buleleha, starega gradiča, kjer sedaj

10, 12, 16, 24, 28, 45
svila za birmance

Anton **MACUN** Maribor

so bili naši mali, posebno še, ker so se slovesnosti udeležili vsi njihovi starši in sorodniki. — Imeti hočemo v Kuzmi faro. Nasprotuje se nam od raznih strani, pa mi ne popustimo in dela-

mo naprej. Je že v glavnem urejeno, zdaj se bo začelo podrobno delo za ustanovitev fare. Kako tudi ne bi dosegli, ko smo pa vsi kakor en mož za to! Nova fara bo štela okoli 2500 duš.

Prosvetne zveze iz Maribora, naš rojak g. dr. J. Hohnjec, profesor bogosl., bivši poslanec. Nastopili bodo tudi naši vrli pevci z nekaj Slomšekovimi pesmimi. Zanimivi bodo naši kopači z »barivci« na ramih. Takrat se bo tudi ponovila igra »Slehnernik«. Tudi na belo nedeljo bomo šli v Gasilni dom in ga do zadnjega kotička napolnili, saj je Bizeljsko prva Slomšekova fara in amo zato baš mi dolžni, da se zavzamemo za njegovo beatifikacijo. V Slomšekovem duhu za katoliško prosveto smo si Bizeljani edini in hočemo tudi skupno delovati.

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Na velikonočni pondeljek priredi Bralno društvo popoldne po večernih lepo igro »Župnik iz cvetočega vinograda«. Prijatelji in znanci, pridite. Vstopnina bo nizka!

Hoče pri Mariboru. Na velikonočni pondeljek ob treh popoldne in ob pol osmih zvečer vpripori Prosvetno društvo v Slomšekovem domu igro v sedmih slikah »Graničarji«. Igra je polna napetih in veselih prizorov in bo gotovo kar vsem ugajala, zato pridite od blizu in daleč!

Ptuj. Na praznik 25. marca smo v mestnem gledališču zelo lepo proslavili materinski dan. Mil. g. proš je v krasnih besedah orisal pomen materinskega dneva in nam predstavil vzorno krščansko mater. Mladinski pevski zbor je lepo skladno zapel več pesmi. V trodejanji »Materin blagoslov« smo videli, kako je pač najboljša doma pri mami. Ves bogati spored je bil dobro izveden na občo zadovoljnost našega občinstva, posebno pa še v veselje naših dobrih mater.

Križevci pri Ljutomeru. Bralno društvo Sv. Križ pri Ljutomeru priredi na velikonočni pondeljek igro iz vojnega časa »Živ pokopani«.

Bizeljsko. Končno je prišla do uresničitve zamisel društvenega odra v Gasilnem domu. Prosvetno društvo bo otvorilo ta oder na velikonočni pondeljek s kratkim predavanjem o katoliški prosveti, in vpriporitvijo verske igre »Slehnernik«. Po prireditvi bo v Gasilnem domu prosta zabava s srečolovom, pri kateri sodeluje tudi godba na pihala iz Sv. Petra pod Svetimi gorami. Nihče ne bo na tej veselici umrl od

žeje ali glada, pa tudi ne od dolgega časa, zato bo že društvo preskrbelo. Bizeljanci, na velikonočni pondeljek vsi na prireditev Prosvetnega društva! — Na belo nedeljo pa se bo na novem odru vršila »Slomšekova proslava«. O »Slomšekovi svetnik« bo predaval predsednik

Odprta noč in dan so groba vrata.

Pobrežje pri Mariboru. Na Pobrežju je umrl, lepo spravljen z Bogom, 71letni bivši posestnik in prevžitkar Henrik Pokež v starosti 71 let. Letos je umrla tudi njegova 73letna žena Terezija. Rajni Henrik, ki je bil dolga leta naročnik »Slovenskega gospodarja« in je bival na Ptujski cesti, je bil ob obilni udeležbi pokopan na Pobrežju 31. marca. — Dne 1. aprila je bil pokopan g. Roškar Ivan, posestnik in zidarski polir, stanujoč v Nasipni ulici. Eno uro pozneje se je vršil pogreb gospe Marije Riedl, posestnice, bivačo na Zrkovski cesti 21, dobaviteljice gramozu okrajnemu zastopu ter materc trgovca in gostilničarja istega imena. Pri vseh štirih pogrebi je sodelovala Krščanska ženska zveza za

Maribor in okolico z zastavo. Naj počivajo v miru božjem in vsem preostalim naše sožalje!

Setareva pri St. Lenartu v Slov. gor. Tukaj je v Gospodu zatisnila oči Solakova mama, daleč naokrog znana ter od vseh čislana skrbna gospodinja ter velika dobrotnica revežev. 38 let je gospodinjila v vzornem zakonu svojemu, sedaj neutolažljivemu možu. Veličasten pogreb na pokopališču v St. Lenart je dokazal priljubljenost blagopokojne pri vseh slojih. Spavaj mirno, dobra mama, možu naše sožalje!

Braslovce. Umrla je pretekli teden nagle smrti Franciška Novak, stara 42 let. Bila je dobra mati, skrbna in pridna gospodinja. V njeno hišo so imeli dostop le krščanski časopisi. Zaprstila je štiri otroke, najmlajši ima komaj štiri leta. Imela je lep pogreb. — V Malih Braslovcah je umrl bivši posestnik Kronovšek, na Dobrovljah pa Napotnikov.

Bochum-Gerthe v Nemčiji. Katoliško slovensko društvo sv. Barbare javlja, da je tamkaj podlegel srčni kapi njegov dolgoletni član in častnik društvene zastave Anton Gorišek, doma iz Loke pri Zidanem mostu. Zapušča ženo in 4 nepreskrbljene otroke. Pokoj njegovi duši!

Cementni izdelki, razni tlaki,
apno, cement, ploščice za štedilnike, strešna lenenka, straniščne cevi in ostali 467

gradbeni material

Gradivo d. z. o. z., preje **C. Pickel**
Maribor, Koroščeva ulica 39. — Telefon 2039.

prebivajo berači in gohavci, in tu si je napravil tajno središče svojega glavnega stana. Toda po zaslugi poročil, ki jih je dobivalo Italijansko vrhovno poveljstvo, se je letalom posrečilo izslediti sedež abesinskega glavnega stana in ga popolnoma uničiti z bombami. Letala so razen tega obstrlevala in pognala v beg s strojniškim ognjem tudi gardo Vehib paše, ki se je nahajala v neposredni bližini glavnega stana. Koj ob začetku izbruha sovražnosti na abesinskih tleh so skušali Italijani prodreti od vzhodne strani preko utrjene postojanke Mussa All skozi puščavo Danakil. Prvi poskus jim je bil spodletel in so se mo-

»Ne imenuj po nemarnem Boga! Nočem ničesar, to pa zahtevam. Če mi te želje ne izpolniš, tedaj vem, pri čem sem.«

»Ne morem. Prisegam ti: ne morem.«

»Tudi tedaj ne, ako te resno prosim?«

»Marta, verjemi: ne morem!«

Čez obraz se ji je pokadila nevolja. Nekoliko časa je molčala, potem pa je dejala gorjupo:

»Lakomnost te je vsega prevzela. Ni ti pomoči... Med nama pa je zdaj vsega konec.«

»Potrpi z menoj!« jo je prosil.

»Nič več! Sramovati bi se morala takega odeluha. Od danes je med nama vsega konec.«

»Marta! Marta!«

Trepetala je in ga dolgo gledala s svojimi velikimi očmi. V tej svoji bridkobi je bila še lepša. Črez nekaj časa je vzela iz žepa škatlico in mu jo dala:

»Na, vzemi, kar je tvojega!«

Z drhtečo roko je odprl pokrovček in ugledal zlato verižico. Kakor z nožem ga je presunilo. V strašni bolečini je prosil:

»Marta, vsaj ta spominek si ohrani!«

»Nočem. Bolje je, da nimam ničesar, kar bi me nate spominjalo,« je odvrnila hladno. »Prodaj — dobil boš denarja!«

Pri teh besedah je prebledel, v prsih ga je nekaj pehnilo. Počasi je dvignil verižico, odpel z nje

bleščeči križec, ga poljubil in vtaknil v žep. Potem je stisnil verižico v pesti in jo zalučal daleč dol v graben, da jo je požrla globoka luža.

»Za božjo voljo, kaj delaš?« je zavpila Marta.

»V grob s tem, kar je umrlo!« je zamolklo odgovoril.

Potem se je z obema nogama uprl v velik kamen in ni odnehal, dokler ga ni premaknil, da je jel po bregu drčati in valiti s seboj kamenje in prst, ki je zasula lužo in strugo, tako da se je voda obrnila na drugo stran.

»Tako! Tu naj leži do sodnega dne,« je zasopihal.

Ko smrt blede je stala Marta, vsa prevzeta od grozne lepote njegovih mišic in njegovega mračnega pogleda.

»Ali mi imaš še kaj povedati?« je zahripal.

»Ničesar več,« je dejala trdo, pa ji je glas vendarle drhtel; »molila bom, da se na večno ne pogubiš.«

»To pusti meni! Bog je tisočkrat bolj usmiljen kakor ljudje. Sit sem ljudi. Nobenega mi ni treba več.«

Odurno je govoril. Ogrnil si je jopič, vzela sekuro in z dolgimi koraki odšel navkreber; niti enkrat se ni ozrl.

Ko je prilezel na vrh, jo je videl daleč spodaj na jasi. V plapolajoči obleki, z modrim predpasni-